

בעזה"ש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

ואתחנן

גליון תצ"ו

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולדקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולדקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת ואתחנן

המכיר מיעוט ערכו מקבל מתנת חנם * גדול כח תפילת העני מתפילת משה * ע"י ענוה ממשיך ישועות * תפילה ע"י שירה * תפילה אחת של בני"ה מועילה למשה רבינו * התפילה מודד החמימות של היהדות * העיקר הוא הבנת פירוש המילות * שעת התפילה היא העיקרית במשך כל היום * עיקר מלחמת היצר הוא בכח התפילה * יתחזק בתפלתו כדוגמת השמש * להקדים תפילה לצרה * התלהבות הנשמה בתפילת 'נשמת' * רק בתפילה זוכים לפרנסה בשפע * עיקר ההשתדלות הוא התפילה * ריבוי התפילות * אין תפילה מפסדת * גדול כח האמונה בתפילה * כח התפילה בתמימות

וְאֶת־חֲנָן אֵל ה' בָּעֵת הַהוּא וְגו' (ג, כג).

יתכן לבקש מתנת חנם, כאשר על פי הדין אין מגיע לו מחמת שאין לו מצוות ומעשים טובים.

הרה"ק רבי יעקב אריה מראדזמין זי"ע (מובא בספר ביכורי אביב,

מכתב קודש) פירש הכוונה, דבודאי אם אדם יודע שאין מגיע לו כלום, שכל עשיותיו בעבודת השי"ת הן כאין וכאפס, ונשבר לבו, אז נותנים לו מה שרוצה, נמצא שמי שמכיר במיעוט ערכו, ויודע באמת שאין לו כלום, והוא דל ורש, לזה נותנים מאוצר הגדול של מתנת חנם.

המכיר מיעוט ערכו מקבל מתנת חנם

פירש"י, אין חנון בכל מקום אלא לשון 'מתנת חנם', אע"פ שיש להם לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים, אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חנם, לפי שאמר לו (שמות לג, יט) 'וחנותי את אשר אחון', אמר לו בלשון 'ואתחנן'.

וכן הוא לשון המדרש (דברים רבה ב, א) 'ואתחנן', 'וחנותי את אשר אחון', שאם אין לו מצות ומעשים טובים נותנים לו מאוצר מתנת חנם. ולכאורה קשה איך

וכן כתב בשם משמואל (בפרשתינו
שנת תרנ"ט) בשם אביו הרה"ק
האבני גור זי"ע, דלכאורה יפלא
למה יגדל שכר מי שאין לו כלום
משל, ממי שיש לו ובא בשכרו,
שינתן לו אוצר גדול ממתנת
חנם?! ואמר דהפירוש הוא, 'מי
שאינ לו', היינו שיודע שאין לו,
ובא רק בתחנונים, לכן מקבל
מאוצר מתנת חנם.

גדול כח תפילת העני מתפילת משה

ובענין זה נעתיק שיחה נאה מספר
תפארת שמשון להרה"ג
רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, ואלו
הן דבריו הנפלאים:

חז"ל הקדושים מספרים במדרש
רבה (דברים רבה יא, י), על
נוראות עוצם תפילת משה רבינו
שהתפלל להיכנס לארץ ישראל,
וז"ל בקיצור:

באותה שעה (שגזר על משה רבינו שלא
יכנס לארץ) מה עשה
משה?! לבש שק ונתעמף שק
ונתפלל באפר, ועמד בתפילה
ובתחנונים לפני הקב"ה, עד

שנודעזעו שמים וארץ וסדרי
בראשית וכו'. מה עשה הקב"ה?!
באותה שעה הכריז בכל שער
ושער של רקיע ורקיע, ובכל בית
דין ובית דין, שלא יקבלו תפילתו
של משה ולא יעלו אותה לפניו,
מפני שנחתם עליו גזר דין וכו'.

באותה שעה קרא הקב"ה
בבהלה, ואמר להם
למלאכי השרת: רדו בבהלה ונעלו
כל שערי רקיע ורקיע, שגבר קול
התפילה כלפי מעלה, ובקשו
לעלות הרקיע מפני קול תפילתו
של משה, שהיתה תפילתו דומה
לחרב שהוא קורע ומחתך ואינו
מעכב, שהיתה תפילתו מעין 'שם
המפורש' שלמד מן זוגזא"ל רב
וסופר של בני מרום.

על אותה שעה הוא אומר:
'ואשמע אחרי קול רעש גדול
ברוך כבוד ה' ממקומו' (יחזקאל ג,
יב), ואין רעש אלא זיע, ואין גדול
אלא משה, שנאמר (שמות יא, ג) 'גם
האיש משה גדול מאד בארץ
מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני
העם', ע"כ לשון המדרש.

קורעת ומחתכת כחרב, עדיין אינה כתפילת המתפלל מתוך עוני ושכרון לב.

ונלמד מזה דבר נורא הנוגע למעשה, עד כמה צריך להזהר שלא לענות את העני, ולא להעליב כל מי שלבו שבור עליו, פן יקרא עליך אל ה'.

ובבבב, העצה הגדולה ביותר לחיים טובים ומאושרים היא, שיעשה האדם את עצמו עני לפני הקב"ה ויתפלל בלב שבור, ועל ידי זה ארובות השמים נפתחו, להריק עליו שפע ברכה מרובה, הצלחה וסייעתא דשמיא.

ע"י ענוה ממשיך ישועות

כ"ק הגה"צ המפורסם רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א בספרו ונכתב בספר (ח"ב עמוד רמח) כתב ג"כ דברים נפלאים בענין זה, וז"ל:

מי שדעתו שפלה עליו אין תפלתו נמאסת (ע"י סנהדרין מג, ב), ואולי זה סוד דברי חז"ל (ברכות י, ב) אל

כאשר אנו עומדים משתוממים על נוראות עוצמת כוחה של תפילת משה רבינו ע"ה, עלינו לקשר את הדברים עם דברי הזוהר הקדוש (פרשת בלק קצה, א), וז"ל (בתרגום):

שלשה הם שכתוב בהם 'תפילה', אחד הוא משה, 'תפלה למשה איש האלקים' (תהלים צ, א), אחד הוא דוד, 'תפלה לדוד' (תהלים פ, א), ואחד הוא עני 'תפלה לעני' (תהלים קב, א). מאלו הג' התפילות מי חשובה מכולן?! הוי אומר: 'תפלה לעני'! תפלה זו קודמת לתפילה של משה, וקודמת לתפלה של דוד, וקודמת לכל שאר תפלות העולם, ומהו הטעם?! כי העני הוא שבור הלב, וכתוב (תהלים לה, יט) 'קרוב ה' לנשברי לב' וכדו', והקב"ה מקשיב ושומע לדבריו, כיון שהעני התפלל תפילתו פותח כל חלונות הרקיע, ע"כ.

כמה נוראים הדברים, שתפילת משה רבינו שהוא היה איש האלקים, ותפילתו מעין 'שם המפורש', והתפילה היוצאת מפיו

שירה, מחמת שמובטחים שבודאי יענה להם השי"ת, והרי נחשב אצלם כאלו כבר נתקיים אותו הדבר, ע"כ. וזה היה בחינתו של משה, שהיה מתפלל בשירה.

וזהו פירוש הכתוב 'ואתחנן אל ה', וכתב בבעל המורים 'ואתחנן' בנימטריא 'שירה', והכוונה כנ"ל, דהיינו דאף שמשה רבינו ע"ה היה צריך להתחנן לפני ה' כדי שיכנס לארץ ישראל, מכל מקום התחנן והתפלל בלשון שירה.

תפילה אחת של בניי היה מועילה
למשה רבינו

במדרש (דברים רבה ז, י) אמר רבי שמואל בר יצחק, כיון שנטה משה למות, ולא ביקשו עליו רחמים שיכנס לארץ, כנס אותן והתחיל מוכיחן, אמר להם: אחד פדה ס' רבוא בעגל, וס' רבוא לא היו יכולין לפדות אדם אחד?, הרי 'ולא נתן ה' לכם לב לדעת' (דברים כט, ג), אמר להם: אי אתם זכורים כל מה שהנחגתי

יעמוד אדם במקום גבוה ויתפלל אלא במקום נמוך ויתפלל, כי בשעה שהאדם הוא שפל בעיני עצמו, הוא יודע היטב שאין מגיע לו כלום, אלא רק ביד וברצון השי"ת לתת לו ולעזרו, ואז תפלתו תפלה כראוי. ואז מבקש ומתחנן מבוראו על נפשו שישפיע עליו מתנת חנם גם אם אינו ראוי ואין מגיע לו. תפלה כזו יקרה מאד בעיני המקום, ועל ידה יכול האדם להמשיך ישועות נפלאות, כי גם בשעה שיזכה לישועה, ידע כי מהשי"ת היא, ויודה ויהלל וישבח את בוראו, אדם כזה ראוי לישועה.

תפילה ע"י שירה

בספר אור לשמים מפרש הכתוב 'ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר, על פי דאיתא בספה"ק (של"ה הק' פ' שמות תורה אור) לפרש אמרם ז"ל (שמות רבה כג, ה) צדיקים אומרים שירה לעתיד לבוא, היינו שאמונת אלקי עולם תקועה בלבם, ועל כן כשצריכים להתפלל על איזה דבר, מתפללים בלשון

יום (ברכות לב, ב), ואומרים בשם מרן
החתם סופר זי"ע שאמר: שתפילה
הוא כמו כלי המודד את חום
הגוף (פיבע"ר מעסטער), שעל ידי
התפילה יכול כל אחד למדוד מהו
שיעור חמימות ה'אידישקייט'
(היהדות) שבתוכו, שאם תפילתו
בהתלהבות כראוי, זהו סימן
שה'אידישקייט' בוער בקרבו
באש שלהבת קודש, ואם חס
וחלילה מתפלל הוא בקרירות הרי
זה סימן שגם בשאר דברים צריך
לחיוזק. (הובא בספר ותתפלל חנה עמוד
תשי"ט).

מעשה ביהודי אחד שבא לפני
הרה"ק מסאטמאר זי"ע
ושפך לפניו שיחתו, שמציעים לו
איזה בחור עבור בתו, ואינו מצליח
לברר אודותו, זה אומר כך וזה
אומר כך, ואינו יודע למי להאמין,
ענה לו הרה"ק מסאטמאר: לך
להתפלל בבית המדרש שבו
הבחור המדובר מתפלל, ותראה
איך הוא מתפלל.

ואמר לפרש בזה הפסוק (משלי כו,
כא) 'ואיש לפי מהללו', כיצד

אתכם במדבר, שנאמר (דברים כט,
ד) 'ואולך אתכם ארבעים שנה
במדבר' וגו'.

בספר שפת אמת (ליקוטים) ביאר
דברי המדרש, כי משה
רבנו רמז לבני ישראל שיבקשו
עליו רחמים שיכנסם לארץ ישראל,
ומסתמא בני ישראל חשבו
לעצמם, אם רבינו משה לא הועיל
בתפילתו, מכל שכן אנו לא נוכל
להועיל בתפילתנו, ועל כן לא
התפללו למענו.

אבל האמת היא שהיתה חסרה
לו רק 'תפילה אחת', ולכן
גזר עליו הקב"ה (דברים ג, כ) 'אל
תוסף דבר אלי עוד', ואילו היו
בני ישראל מתפללים עליו היה
מועיל. ולכן לא ביקש מהם משה
רבנו בפירוש, שגם זה היה בכלל
'אל תוסף', אלא ביקש מהם ברמז,
ואלמלי היו מתפללים עליו רק
'תפילה אחת' היה מועיל לו
להכנסם לארץ.

התפילה מודד החמימות של היהדות

והנה התפילה הוא מארבעה
דברים הצריכים חיוזק בכל

אפשר להכיר מהותו של האיש באשר שהוא, 'לפי מהללו' כפי כח תפילתו, שהיא ההוכחה 'זוי ווארעם ער איז אין אידישקייט' (עד כמה בוערת בקרבו היהדות).

העיקר הוא הבנת פירוש המילות

אמנם לא יעלה על דעת האדם לומר שאינו עומד בתפילה עד שיעלה בידו לעורר רגשי לבבו כראוי ולהתלהב בכח תפילתו, וכך ידחה תפילתו משעה לשעה, שאין זו הדרך הנכונה והישרה לפני ה', ואינו בן חורין מן התפילה בכל מצב שהוא, ולכך יתפלל כפי כוחו ויכלתו.

מעשה ביהודי אחד שנכנס לפני הרה"ק הבית ישראל מגור זי"ע, והתמרמר לפניו: שתפלתו אינה עולה לו בנקל, ואינו מצליח להתפעל בתפלתו בהרגשים כאוות נפשו, וכמי שאומר 'עם דאווענט זיך גישט' (לא עולה בידו להתפלל כראוי). השיבו הרה"ק בלשונו הזהב: הבט נא בפנים השולחן ערוך הלכות תפלה, ולא תמצא סעיף אחד שמוזכרת בו הלכה כזו, שצריך

להרגיש טעם והתרגשות בשעת התפלה, ולא תמצא תנאי כזה שאין עומדים להתפלל רק באופן שההרגשים פועלים כראוי, ומה שתראה שם הם דברים פשוטים, שצריך כל אחד להתפלל עליו תפילות בכל יום, ולהתאמץ רק על הבנת פירוש המילות כפשוטן, ולא יותר מכך. [הרה"ק מדר"ש מבעלזא זי"ע אמר: בלויז פון דאווענט מיט פירוש המילות קען מען זוכה זיין צו מדריגות פון רוח הקודש מיט גילוי אליהו, שע"י תפילה אפילו רק בפירוש המילות, יכולים לזכות למדריגות של רוח"ק וגילוי אליהו].

צדיקי בית לעכאוויטש-קאברין היו אומרים, 'מען דאווענט א ווארט אויף א ווארט ביז מען צוקריגט זיך', כמו שני אנשים המתווכחים ביניהם, זה אומר דעתו, וזה אומר דעתו, עד שפורצת ביניהם מחלוקת, כמו כן בעת התפילה, הקול מעורר הכוונה, ומתפלל כל תיבה ותיבה בכוונה, וממילא יתעוררו ההרגשים.

שעת התפילה היא העיקרית במשך
כל היום

הכוזרי (פרק ג, ה), כתב בענין
התפילה: שעת התפילה
לחסיד היא השעה העיקרית
והמרכזית מבין שעות היום, ושאר
הזמנים משמשים לו רק כהכנה
המוליכה לקראת שעה חשובה זו
(האכילה השתיה ולימוד התורה, הכל הם הכנה
לתפילה), ונמצא כי שלושת זמני
התפילה (שחרית מנחה ומעריב) הם
עיקר יכול יומו ולילו, משתוקק
החסיד לשעה זו, שבה הוא
מתדמה למלאכים ומתרחק
מהענינים הגופניים.

סדר זה של זמני התפילה מכון
לפי צרכי הנשמה, כי
התפילה לנפש היא כמו המזון
לגוף, תפילה אחת מלווה אותו
עד זמן התפילה השניה, כשם
שגוף האדם מקבל כח מאכילת
סעודת היום עד סעודת הלילה.
ככל שיתרחק זמן התפילה, הנפש
הולכת וקודרת בגלל מגעו ועסקו
עם עניני העולם, וכל שכן אם
יצטרך לבוא במשא ומתן עם

חברת נערים נשים או אנשים
רעים, וישמע מהם דברים
מכוערים, או ניגונים המעכירים
את טוהר הנפש, משום שהם
דברים שהנפש הולכת אחריהם,
ואין בה די כח להשתלט עליהם,
ואילו בזמן התפילה מטהר האדם
את רוחו מכל מה שעבר עליו,
ומתקן את נפשו לזמן הבא.

עיקר מלחמת היצר הוא בכח
התפילה

מלחמת גודל מעלתה וחשיבותה
של התפילה, מתגבר
היצר הרע על האדם ביותר לבטלו
מעבודה זו שבלב, כמו שכתב
בספר מאור ושמשי (פרשת כי תצא)
שעיקר תוקף מלחמת היצר הוא
על עסק התפילה, כי אף אם ירבה
האדם לעסוק בתורה ובמצוות,
ולגמול חסד בגופו ובממונו
ולהחזיק ביד עני ואביון, הנה על
כל אלה לא ישים היצר את כל
כח מלחמתו, יען כי בזה עדיין לא
יסתלק מן האדם מכל וכל, ומוצא
הוא מקום לתפשם בלבם על ידי
פניות ומחשבות זרות. אכן כאשר

יוסלי מאמא שאווער זי"ע (מגדולי תלמידי הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע), כי ידוע שחלילה לאדם להתיימש ולומר: הלא כל ימי לא התפללתי אפילו תפילה אחת כראוי, ולא עשיתי שום מצוה כהוגן, ואפילו בעת שנדמה לי שעסקתי מעט בעבודה, גם כן נפסקה אחר כך ממני ההתעלות, ומה לי כל העבודה?! חלילה לומר כך, כי על ידי זה יפול חלילה מכל וכל, אך יאמר מה דהוי הוי, ומהיום והלאה צריך לקבל עליו ולחזק את עצמו בעבודה מחדש, לעשות כל מה שביכולתו ולהתפלל לה' יתברך כפי יכולתו.

וראיה יש לזה מן השמש, כי בכל יום בעת שמתחילה לזרוח אזי הולכת למעלה למעלה מדרגה אחר מדרגה עד חצי היום, ואחר כך היא נופלת ממדרגתה עד ששוקעת לגמרי בפעם אחת, ועם כל זה ביום מחר מתחילה לזרוח עוד כיום אתמול, ואינה אומרת מה לי מזה שאני הולכת למדרגה עליונה, הלא הסוף שאשקע ממילא מכל וכל כיום אתמול,

יעמוד איש ישראל לשפוך שיחו נוכח פני ה', ומקבל עליו עול מלכות שמים, ואמרי פיו יביעו ממקור לבבו בלא שום תערובת סיג ומחשבה הפוסלת, וילחיב לבבו בנועם ה' עד שיהיה קרוב לבחינת התפשטות הגשמות, כדאיתא בשלחן ערוך (אורח חיים סימן צח סעיף א) וביתר ספרי קודש, הנה על זה יוציא היצר כל עוון ותעצומותיו להלחם בו ולבלבלו, כי זה יכול לגרום ולהביא להכניעו ולהשפילו יותר מכל המצוות כולן.

יתחזק בתפלתו כדוגמת השמש

אולם אם יאמר האדם בדעתו, מי אנכי כי אתפלל לפני מלך אל רם ונשא, והלא אני דך ושפל, ואפילו לפעמים כאשר אני מצליח להתפלל תפילה אחת כדבעי, ממילא נופל אני ממדרגתי אחרי התפילה.

אמנם חיווק לזה מצאנו בספר חמדה גנוזה (ח"ב עמוד קנה) שהרה"ק ר' יהושע מטאמא שאו זי"ע אמר בשם אביו הרה"ק ר'

ההולך ברחוב, שאם נשקו וכלי זיינו בידו, אזי כאשר תפגעהו הרעה כגון השונא חלילה, נשקו עמו להלחם בצרה, אבל אם אין נשקו בידו, לא יוכל לעמוד לפני הקמים כנגדו, כמו כן הרגיל בתפילה בכל עת ושעה, הרי בהגיע עת צרה מוציא את נשקו, את זכויותיו, וכח התפילות הנמצא בו, ובזכות זה ינצל מכל צרה וצוקה.

בספר נועם אליעזר להרה"ק מסקולען זי"ע כתב ג"כ בענין להקדים תפילה לצרה, דלפעמים האדם אינו מתחשק לו לומר תהלים, וחושב לעצמו, הלא טוב לו בחיים ואינו חסר כלום ב"ה, יש לו פרנסה ובנים טובים, עוסק בתורה ותפילה, ולא חסר לו מאומה ברוחניות וגשמיות, ולמה צריך לומר תהלים, וכל זה מחמת שהוא חושב כי 'תהלים' הוא דבר הנאמר רק באותה עת שצריכים לישועה.

ומבאר דהנה פרקי תהלים נקראים 'קאפיטלעך',

אלא שהיא עושה בכל פעם את שלה, ואינה משגיחה כלל על מה שיהיה, כן צריך לחשוב בענין עבודת ה'.

וזהו פירוש הכתוב (תהלים קיג, ג)
'ממזרח שמש עד מבואו',
מזה שאנו רואים שהשמש זורחת על אף שסופה לשקוע אחר כך, ואינה מתייאשת כלל, 'מהולל שם ה' כן צריך האדם להודות לה' בכל פעם, ולא להסתכל כלל אם הגיע כבר למעלה עליונה, ומה שיהיה אחר כך.

להקדים תפילה לצרה

כלל גדול בענין התפילה, שצריך להקדים תפילה לצרה, שלא יתפלל רק כאשר אירע לו מקרה רע צרה או מחלה, אלא ירבה בתפילה ותחנונים אפילו בשעת טובה ומנוחה, ובוה מכין ופועל אות לטובה לאותה השעה שיהא זקוק לכך.

באחד הספרים ראיתי משל למה הדבר דומה, לחייל צבא

לפדותו בכח פרקי תהלים
מחשבונו, ונמצא שהאדם אינו
יודע כלל שזכה להנצל מצרה
בזכות אמירת תהלים.

התלהבות הנשמה בתפילת 'נשמת'

הרה"ק הרבי ר' הערש מרימנוב
זי"ע היה מנהגו לומר
בשחרית של שבת את כל תפילת
'נשמת' לפני העמוד בקול רם,
בהתלהבות ועריבות מתוקה
ונפלאה. ומובא בספר בארות
המים, שפעם אחת הקשה בנוסח
התפילה 'נשמת כל חי תברך', וכי
עד עכשיו מי היה המברך אם לא
הנשמה?! רק הפירוש הוא, שעד
עכשיו היו הגוף והנשמה שניהם
מברכים יחדיו, אבל כאשר מגיע
לתפילת 'נשמת', האדם מגיע לידי
כלות הגוף, והנשמה לבדה תברך
את ה'.

ויש לציין, שזקה"ק הייטב לב
מסיגוט זי"ע הסתופף אצל
הרה"ק מרימנוב, אבל היה נוהג
להתחיל בקול רם רק מ'עד הנה
עזרונו רחמך', והיה אומר: 'איני

והטעם בזה, כי 'קאפיטאל' פירושו
'קרן', כדוגמת האדם שיש לו
סכום גדול מזומן בבאנ"ק
אקואנ"ט (בהשבון הבנק), ואינו מוציאו
מחמת שלא נצרכו לו מעות לעת
עתה, אבל ברבות העיתים כאשר
נצרך להוצאה מרובה, מוציא
מכיסו טעש"ק ביכ"ל (פנקס שיקים),
והבאנ"ק מכסה אותו מכספי הקרן
המונחים בחשבונו.

כמו כן האומר תהלים בכל עת
מצוא, אפילו שלעת עתה
אינו נצרך לאלו הזכויות בפועל,
אבל הרי זה כמו 'קרן' המונח
קרעדי"ט בבאנ"ק, שממלא את
חשבונו בפרקי תהלים הרבה,
ויחשב לו לזכות לעתיד כאשר
יצטרך להם, שהרי בעת צרה לא
תמיד מוחו של האדם פנוי
לתפילה, ולפעמים נמצא במצב
שאינו בידו להתפלל כלל, ואם
מילא את חשבונו מכבר בפרקי
תהלים, אזי הקב"ה לוקח כמה
פרקי תהלים מחשבונו, ובזכות זה
מסייעו, או לפעמים גזור עליו
גזירה רעה בשמים בלי ידיעתו,
והקב"ה מקדים רפואה למכה,

בדעתו לבקש רחמים ממי
שהעושר שלו.

עיקר ההשתדלות הוא התפילה

הרמח"ל ז"ל בספרו דרך ה' (חלק

ד פרק ה) כתב: מה

שיקדים האדם ויתקרב ויעמוד
לפניו ית', וממנו ישאל כל צרכיו,
ועליו ישליך יהבו, ויהיה זה
ראשית כללי ועיקרי לכל
השתדלותו, עד שכאשר ימשך
אחר כך בשאר דרכי ההשתדלות,
שהם דרכי ההשתדלות האנושי,
לא יקרא שיסתבך וישתקע
בגופניות וחומריות, כיון שכבר
הקדים ותלה הכל בו ית', ולא
תהיה ירידתו ירידה רבה, אלא
תסמך על ידי התיקון הזה שקדם
לה.

דהיינו שעיקר ההשתדלות אינו
שליחת ידו במסחר, אלא
התפילה, ולפיכך אם מקדים
התפילה, הרי אחר כך כאשר
שולח ידו במסחר יצליח במסחרו,
ולא תתקלקל אמונתו ח"ו, שהרי
יודע שאין זאת מחמת כוחו ועוצם
ידו, אלא בזכות תפלתו לה'.

מרגיש בנפשי שאני במדרגה זו
לומר כל סדר נשמת בקול רם,
אבל כשאני מגיע ל'עדר הנה' איני
יכול להתאפק עוד, והנני מוכרח
להגביה את קולי'.

רק בתפילה זוכים לפרנסה בשפע

איתא בגמרא (סנהדרין צב, א) כל
אדם שיש בו דעה לסוף
מתעשר וכו'. והמהרש"א ז"ל
הקשה, הרי נאמר (קהלת ט, יא) 'לא
לחכמים לחם ולא לנבונים עושר'
וגו', ואם יש לו דעה והוא חכם
האיך יכול להתעשר?! ומיישב
בהקדם אמרם ז"ל (גדה ע, ב) שאלו
אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע
מה יעשה אדם ויתעשר, אמר להן
ירבה בסחורה וישא ויתן באמונה,
אמרו לו הרבה עשו כן ולא
הועילו, אלא יבקש רחמים ממי
שהעושר שלו, שנאמר (חגי ב, ח)
'לי הכסף ולי הזהב'. וזהו פירוש
הגמרא, 'כל שיש בו דעה לסוף
מתעשר', היינו שבתחילה מרבה
בסחורה, ולבסוף כשרואה בשכלו
ודעתו שלא הועיל לו, ואז גומר

דיבוי התפילות

למעלה, שנתקרב השפע אצלנו מעולם לעולם יותר מקודם. (היינו שבכל תפילה ותפילה מתקרב השפע יותר ויותר לדרת למטה).

ואם בכל תפילה הוא כך, על אחת כמה וכמה בשפע הפרנסה, שהיצר הרע מתגבר בכל תוקף ועוז, ואינו מניח שיהיה לבני ישראל שפע גשמי, מחמת שידוע שהם פועלים בזה גדולות ונצורות וגמילות חסדים, וכמעט כל יהודי שיש לו שפע, מוזיל זהב מכיסו לצורכי צדקה ומצוות ומעשים טובים, והצדקה הזאת מהרסת כל חלקה טובה של יצר הרע, כמה שהוא מתאמץ להחריב את היהדות, הרי בכח הצדקה מתקנים את הכל, ובפרט כי הצדקה מכפרת גם על המזידין, כדברי החיד"א בספרו עבודת הקודש שהצדקה מכפרת גם על המזיד, ועל כן לא יתייאש מן התפילה, רק יבקש ויחזור על שפע פרנסה ועשירות ויבקש עד שתהא תפלתו בוקעת שערי שמים, ותתקבל לרצון לפני שומע תפילה.

אמנם לפעמים רואים שצריך ריבוי תפילות עד שנענה, ולא יאמר האדם מה יתן ומה יוסיף לי ריבוי התפילות, אם לא נעניתי בפעם הראשונה, שוב לא תתקבל תפילתי, אלא ירבה ברחמים ובתחנונים, שאינו יודע באיזה תפילה יפתחו לפניו שערי שמים.

בספר מאור עינים (בפרשתינו) מסביר הענין בזה: שבכל שפע שבא מלמעלה עד שיורד למטה, מתעוררים קטגורים על זה, ולכן העצה היעוצה לזה הוא התפלה, שע"י התפלה נמתקין הדינים וכו', וכפי ערך מעלת תפלתו, כך הוא התיקון וההמתקה להיות נמשך השפע תמיד למטה מעולם לעולם עד המקבל ההוא, ועל כן צריך לחזור ולהתפלל תמיד, ולא להתייאש מלהתפלל עוד אפילו שלא נענה בפעמים הראשונות, כי אף שלא נגלית ההמשכה אצלנו, מכל מקום עשתה התפילה פעולת ההמשכה

העשירים הם מפשרי העם, כי הם מבקשים בפירוש ובשפה ברורה רבוננו של עולם, תן לי מעות, כי רוצה בעשירות אני! משא"כ שאר העם חושבים שאין מתאים לדבר בשפה זו עם הקב"ה, לכן הם מבקשים בעקיפין ובכעין מרמה, תן לי בעבור החזקת תורתך וכו', על כן נענים להם מן השמים רק כדוגמת תפלתם.

אין תפילה מפסדת

והנה אמרו חז"ל (ירושלמי ברכות פרק ד הלכה ד) ולוואי שיתפלל אדם כל היום כולו, למה, שאין תפילה מפסדת. הרי שאין לך תפילה שאינה עושה רושם, אלא שלא תמיד ניכר רישומה תיכף ומיד, לפעמים ניכר כח התפילה רק בזמן מאוחר יותר, ולפעמים מועיל לדורות הבאים, ואפילו לבני שלשים ובני רבעים.

מעשה באשה עקרה שהשתמחה על קברה של רחל אמנו, והתפללה בבכיות נוראות מעומקא דליבא, וביקשה שרחל אמנו

וריבוי התפילות חשיבות מיוחדת יש בה, שלא כל עת מוכשר וראוי לקיבול התפילות, אבל אם יתפלל בכל עת ושעה, יעלה בידו לכוון עת רצון מלפני ה', שאז יקבל את תפילתו. כמו שכתב בבארות המים בשם הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב וי"ע לפרש הפסוק (תהלים פא, יא) 'הרחב פיך ואמלאהו', היינו 'הרחב פיך' לבקש פעמים רבות מעם ה', ואז 'ואמלאהו', שהקב"ה אומר אמלא משאלותיך בכל טוב, בבני חיי ומזוני רויחא, כי לא ימלט שלא תכוין את השעה לפחות פעם אחת בבקשתך פעמים רבות.

בספר ליקוטים יקרים מובא שהרה"ק ר' רפאל מבערשיד זי"ע אמר, שאל יבוש האדם מלהתפלל אפילו מאה פעמים בכל יום, ואפילו בלשון אידי"ש המדוברת, כגון שיאמר: רבוננו של עולם, גיב מיר פרנסה (תן לי פרנסה)! והשי"ת בטח ישמע תפילתו, כי גדול כח התפלה.

הרה"ק ר' בונם מפרשיסחא זי"ע אמר, שלכן על פי הרוב

המחליטים לחיים או למות רח"ל, ולא לחינם אמרו חכמינו ז"ל טוב שרופאים וכו'), והיו שטענו שכדאי להטיסו לחו"ל, שם יש רופא מומחה שאולי יוכל למצוא מרפא למחלתו, ולא ידעו לשית עצות מה לעשות, ונכנסו לאחד מגדולי הפוסקים בארץ ישראל, והראו לפניו חוות דעתם של הרופאים, ושאלוהו: האם כדאי להטיס את התלמיד חכם או שמא לא?! ואמר: שלדעתו לא כדאי להטיסו!

אחרי כמה ימים נכנסה אשתו של הת"ח לביתו של הפוסק, וביקשה לשאול דבר מה, היא החלה לבכות בכי תמרורים ואמרה: אם יקרה חלילה הגרוע מכל, האם אוכל אז להסתכל בפניהם של ילדי היתומים, ולומר להם שעשיתי הכל למען אביהם?! האם תהיה לי תשובה ראויה לשאלה זו גם בבית דין של מעלה, כשישאלו אותי אם עשיתי הכל למען בעלי?!
הפוסק הקשיב לדבריה ואמר: אם כן, כדאי להטיס את

תעתיר בעדה שתפקד בפרי במן, וצעקה ואמרה: 'מאמע רחל', את בעצמך הרגשת טעם מר זה של שנים בלא בנים, איזה צער וחרדה לא להשאיר זרע קודש של קיימא בעולם הזה, אנא רחמי עלי שאחבוק בן בואת השנה!

הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל היה נוכח שם, ושמע את בכייתה של אותה אשה ונגע בציפור לבבו, ואמר בהתרגשות: כי אין ספק כי לשנה הבאה תזכה האשה לבן! וביקש ממנה שתכבד אותו להיות 'הסנדק', והיא הבטיחה לו בבקשתו, וכך היה.

גדול כח האמונה בתפלה

וגדול כח התפילה הנאמרת מתוך אמונה פשוטה ותמימה, לבקוע רחמי שמים מרובים, כמסופר על תלמיד חכם מופלג מתושבי ארה"ק, שחלה במחלה קשה, והרופאים אמרו שאפסה כל תקוה, הם קצבו את קיצו לתקופה קצרה ר"ל (כדרכם של הרופאים הטפשים, שחושבים שרוה"ק הופיעה בבית מדרשם והם

התלמיד חכם אל הרופא בחו"ל!
מקורביו ידעו שבדרך כלל אינו
חוזר מדבריו, ושאלו אותו: מה
ראה לחזור בו מההוראה
הראשונה?!

אנזק ממסמר זו שאני מכנים
להכותל.

כח התפילה בתמימות

וכדי ללמוד עד היכן הדברים
מגיעים, ועד כמה גדול כח
התפלה של אדם פשוט המתפלל
מתוך קירות לבו, אציין מה
שראיתי בספר סיפורי חסידים
(פרשת בחוקתי) שהרה"ק מהר"ש
מליובאוויטש זי"ע סיפר מה
ששמע מאביו הרה"ק הצמח צדק
זי"ע, שבכפר אחד בסביבות
ירושלים, התגורר יהודי פשוט
שלא קרא ולא שנה, ולא ידע
אפילו את פירוש המילות בתפלה,
ואפילו לא את סדר התפלה מה
מתפללים היום ומה לא, והיתה
דרכו שבכל שבוע היה בא
לירושלים, למכור בשוק את
הירקות והפירות שגדלו בשדותיו,
ומזה היה מתפרנס, והיה נכנס אז
לאחד מרבני ירושלים שהיה רושם
לו על הנייר מה להתפלל בכל
יום ויום במשך כל השבוע הבא,
כי מרוב בורותו לא היה שייך

השיב הפוסק ואמר: כאשר
שמעתי את דברי
האשה, שמעתי בתוך דבריה את
כח האמונה והתפלה שבה,
אמרתי: אם כן, הרי יש בידה
כח עצום! אשה כזו יכולה לשנות
את הטבע ולהמתיק את רוע
הגזירה, ולכן כדאי שתטוס עם
בעלה לחו"ל. ואכן בסופו של
המעשה, הת"ח ניצל ממות לחיים.

מסופר על הרה"ק ר' דוד מלעלוב
זי"ע, שפעם אחת הוצרך
להכניס מסמר בקיר, ובטעות הכה
עם הפטיש על אצבעו עד זוב דם,
ואח"כ אמר שלמד מזה שצריך
להתפלל לפני ה' על כל דבר קטן
ממש, שאפילו כאשר רוצה איש
לקבוע מסמר בתוך הקיר, צריך
להקדים תפילה לה', רבונו של
עולם, אני מבקש ממך, שלא

נשתומם היהודי על הרב שלא רשם לו את התענית בתוך אלו הימים, ולבו נתמלא צער על שנכשל בשני דברים: א, שאכל ביום תענית. ב, שלא התפלל כדת היום של התענית.

מיד עזב את חמורו ועגלתו בתוך השוק ורץ לבית הרב, כשבא לשם לא מצאו בביתו, וכששאל: איפה הרב?! השיבו בני ביתו: שהוא בבית הכנסת! מיד רץ בבהלה אל בית הכנסת, וניגש אל הרב ופרץ בבכי: היתכן רבי, מה עשית לי?! הרב לא הבין את דבריו ועל מה בכיתו, ושאלו: מה אירע לך בני?! השיבו הכפרי: הלא היום הוא יום תענית ציבור, וכבודו לא רשם לי כלל דבר זה, ולכן נכשלתי גם באכילה וגם בסדר התפלה.

אמר לו הרב: לא נכשלת בני, כי אין היום תענית קבוע, אלא תענית על עצירת גשמים שגזרנו בירושלים עקב הבצורת! שאלו הכפרי: מה זה תענית על עצירת גשמים?! הסביר לו הרב: שאם אין יורדים גשמים ויש חשש לסכנת רעב, גוזרים בית דין

לסדר לו את הסידור לכמה שבועות, כי היה מתבלבל ולא היה מוצא ידיו ורגליו בסידור, ועל כן סידר לו הרב כל שבוע סדר התפילות לשבוע הבא.

פעם אחת, בא בחודש חשון אל הרב, וביקש ממנו שירשום לו את סדר התפילה לשבועות אחדים רצופים, כי הדרכים מקולקלים ברפש וטימ, ולא יוכל לנסוע לירושלים בכל שבוע, ורשם לו הרב כבקשתו. אירע מקרה, ובשבוע השני הוצרך לנסוע לירושלים. כשבא לירושלים והנה לתמהונו ראה כי כל החנויות היהודיות סגורות, נתבהל היהודי מאוד שמא ח"ו טעה בחשבון, והיום הוא יום השבת, שהה קצת על יד החמור, וראה יהודי אחד הולך וטלית ותפילין תחת זרועו, מיד נתיישב בדעתו שהיום אינו יום שבת, אך עדיין הוא עומד ותוהה: סוף סוף מה יום מיומיים?! ניגש אל אותו יהודי שהלך, ושאלו לפשר הדבר, השיבו היהודי: שהיום הוא 'תענית ציבור'!.

ח"ו ברעב?! הלא אתה רואה שהם זקוקים לגשמים! ותיכף התחילו הגשמים לירד, וליהודי ירושלים היתה הרווחה.

והרה"ק מהר"ש היה מסיים ואומר: גדול כח התפלה בתמימות, אשר הוא קרוב להיות נענה בתפלתו כמו הצדיקים הקדמונים.

וכן היה מרגלא בפומיה לומר: 'א תמים זאגט מען נישט אפ פון הימעל, ווייל ער פארשטייט נישט קיין פשעמליך, און אז ער בעט זיך, באקומט ער' (איש תמים לעולם לא ישיבוהו ריקם משמוא, בגלל שהוא מאמין בתמימות ואינו מקבל הסברים ופירושים, וכיון שהוא מפציר מה', מגיע לו שימלאו מבוקשתו).

תענית, ומתפללים להקב"ה שירדו גשמים! תמה הכפרי ושאל: וכי בשביל כך צריכים לגזור תענית?! חשב הרב שאינו מבין דבריו, לכן השיבו: ואלא מה צריכים לעשות לפי דעתך כשאין גשמים?! השיב הכפרי: אני בהעצר המטר על שדותי, הנני יוצא אל השדה, ופונה ואומר לה', אבא! אני זקוק לגשמים! ומיד מתחילין הגשמים לרדת.

מששמע הרב דברים אלו היוצאים מפיו בתמימות, אמר לו: אדרבה, לך ונסה גם כאן לעשות כן! מיד יצא הכפרי אל חצר בית הכנסת, והתחיל לבכות ולומר: אבא! כלום אפשר שבניך שבעיר הקודש יגוועו

כס"ד

אתה זקוק לישועה? שירובים? רפואות? פרנסה?

האלמנות והיתומים בבית שמש הם התשובה לזה!
תשמח את לבבם של 720 נפשות של היתומים והאלמנות בעיר בית שמש
והקב"ה ישמח את שלך בכל מילי דמייבב

ארגון לחמי מרדכי

שעומד תחת נשיאות הגה"צ רבי מאיר איתמר רוזנבוים שליט"א

שולחים מדי שבת בשבתו חבילות גדולות של בשר, ודגים, חלות, דיפס, מזונות,
קוגלעך, ממתקים ומתנות עבור היתומים וכו' עד לפתח ביתם של

**720 נפשות של אלמנות ויתומים
בעיר בית שמש**

זכות חבילה
לאלמנה ויתומים לשנת
\$250

24 שעות במתן בסתר האט ליינ - 845-286-1007

או ע"י הקוויקפעי
3875090@gmail.com

או ע"י דאנרס פאונד OJC פלעטשער וכו' וכו'
LACHMEI MORDCHAI Tax I.D.# 87-1279722

אשריר בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא